

PRVDENTI SAN-
DOVALI BENEDI-
CTINI HISTORICI PHILIP-

PI III. REGIS GATHO-

LICI

De vita, & natalibus

S. LEANDRI

Archiepiscopi Hispalensis, & fratrum eius

COMMENTARIOLVS,

A Rdo Patre Ioanne Horion Societatis IESV Theologo ex Hispano sermo-
ne in Latinum translatus.

Quis fuerit SEVERIANVS.

APVD Gothos, qui in Italia, Gallia, Hispania rerum sunt potiti, THEODORICI duo eodem prope tempore floruerunt; alter Visigothorum Rex, quem in Italia regnasse, neque vnquam venisse in Hispaniam, inter idoneos scriptores constat: alter Ostrogothus, qui diu versatus est in Gallijs, auunculus, ac tutor Amalarici Visigothi admodum pueri, qui imperaturus erat in Hispania. **A** Is, cum Ricimerus Sueuorum in Gallæcia rex, ea parte qua hodie Legionensis est regio per Gallæcorum montes in nepotis prouincias irrupisset; cum validis copijs traierit in Hispaniam, vbi non longè ab Asturica in campis, qui sunt ad amnem Vrbicum, commissa inter vtrumque regem cruenta pugna, Ricimerus Gallæciæ rex victus cæsusque est, circa añum Domini quadringentesimum nonagesimum. Exinde Theodoricus magnis in Hispania opibus auctus, tenuit eam annos quindecim; quibus elapsis nepoti Amalarico, qui interea maturam ætatem attigerat, decedens, in Galliam se recepit. **C**æte- rum quo tempore hic Theodoricus Ostrogothus vixit in Hispania, **B** uxorem domum duxit Sanctiam, è qua liberos sustulit, de qui-

Theodoricus
duo Gothe-
rum Re-
ges.

Ricimerus
Sueuorum
rex.

Sanctia
Theodoricus
Ostrogotho-
rum regi
uxor.

Ggg

de qui.

Laram seu
Mausina
Hispan.
vrbs.

Burgum
vrbs.

S. Benedicti
ante mo-
nasteria in
Hispania
condita.
Cardonum
& Cardo-
nia.
Liu. l.
xxxiii ab
H.C.

Cardena
Dea
Quid. & i.
sist.

Cardenia
tractus.

S. Petri
monaste-
rium à
Sanctia.

de quibus iam mox dicam. Erat ea fœmina, loco admodum illustri nata, è vetusto indigenarum Hispanorum sanguine; atque in eius ditioe erat vrbs Mausina, quam modò Laram vocamus; deinde montes omnes Aucenses (Idubeda veteribus dicti feruntur) ad eam vsque oram, quæ nunc Alaua dicitur, atque ad Lauretanum portum: tum oppida complura, quorum hodie, adeoque totius vltioris Castellæ caput est vrbs Burgi. Refert enim D. Maximus, vir eruditus, & sanctus, eandem fœminam, viuente etiam D. Benedicto fundasse in hac ipsa regione eius disciplinae cœnobia, in qua postea est Burgensium ciuitas constituta. Iam verò quibus temporibus cum Carthaginensibus bellum in Hispania Romanis erat, vrbs in ea celebris fuit, cui Cardoni siue Cardoniæ nomen, de qua libro xxxiii. vbi bellum Macedonicum, atque Asiaticum exequitur, T. Liuius narrat M. Heluidium, qui Hispaniam vltiorem, eum scilicet tractum omnem, qui Ibero amne, & octano terminatur, obtinebat, litteris certiore fecisse senatum, duos Hispanorum primores, siue, vt ipse appellat, regulos Colcam, & Luscinum in armis esse: & cum Colca decem, & septem oppida, cum Lusino validas vrbes Cardonem siue Cardoniam, & Bardonem. Ac Bardo quidem huic prouinciæ, quæ deinde Castellæ veteris nomen obtinuit, ceteræque deinceps oræ vsque ad mare, Barduliæ nomen reliquit. At verò Cardone templum fuit, in quo Dea Cardea siue Cardinea colebatur, quam à Romanis, cum etiam in eorum societate, & amicitia essent, acceptam, propterea veteres Hispani, qui Aucenses montes tenebant, in præcipua veneratione habuere, quod in eius custodia ac tutela pecora (in his eorum fere fortunæ omnes sitæ erant) esse crederentur, quibus alendis, pascendisq; tota hæc ora perquam idonea, minus est ad ceteros prouentus appositæ. Quocirca iam inde à priscis illis temporibus, id est, ab anno abhinc fere bis millesimo tractus huius oræ planus atque altus supra Burgos atque inter ima Aucensium montium, quæ occasum spectant, Cardeniæ retinent nomen. Atque ita S. Maximus Cæsaraugustanus Episcopus scriptor antiquus, & sanctus litteris prodidit, Sanctiam Seueriani matrem fundasse Cœnobium S. Petri in Caradina: nimirum proprium atque vsitatum vetustissima memoria nomen, ei regioni tribuens. Nominatum igitur semper est cœnobium S. Petri de Cardenia, siue Cardeniense, quod situm sit in ea ora, quæ ab vrbe Cardone siue Cardonia, sit iam olim appellata Cardenia: non autem ob eas causas, quas nonnulli veri ignari, homine erudito indignas, atque anilibus fabulis per similes

miles, excogitarunt. Neque verò illæ inter se congruunt. quippe alij à fonte deriuant, quem Dinam dictum somniant: alij à morte nescio cuius Theodorici liberorum: alij à cœna, quæ Italis dina. Atqui constat annis abhinc minus centum, necdum huius Cœnobij stemmata fontem prætulisse, aliaue insignia, quibus hodie vtitur, sed vnicum carduum, vti videre est in sigillis, & scutis sub ea tempora in saxum incisus, cum in hoc, de quo loquimur, tum in S. Facundi Cœnobio, cum idem vtrique Abbas præfset. Ex aduerso huius tractus, in ea parte Aucensium montium, quæ vergit ad orientem, est oppidum, quod per multas iam retrò ætates Cardenas vocant, quod sit velut aditus, ac ianua ad amplissima pascua, quibus nulla vberiora in Aucensibus montibus reperias, hodieque S. Florentis dicuntur. Ad radices horum montium est regium, sanctum, atque tota Hispania celeberrimum S. Emilianii Cœnobium siue antiquitate, siue veneratione apud ipsos quoque Barbaros, quorum furor toties, miserandum in modum populatus Hispanias, huc tamen iam inde à S. Benedicti memoria, id est, totis mille sexaginta annis nunquam aspirare est ausus nimirum Deo sic visum, asperrimis temporibus fideles suos solari, & huius piæ familiæ splendorem in Hispania tueri. Est verò huius Cœnobij tutelaris ac patronus S. Emilianus, qui id fundauit, in eoque Monachus, ac deinde Abbas fuit. Adhæc, in montibus, qui sunt iuxta Abulam atque alijs locis, quibus pecus gignitur atque alitur: nonnullos terrarum fines Cardicles etiamnum vocant, quod argumentum est à veteribus, ijs locis huiusmodi nomen esse impositum, quæ pastioni essent opportuna. Præterea omnis ea ora, quæ inter oppida Salas, & Laram, atque Burgos iacet cognominata est Aucensium, siue Ausinensium regio; atque is qui modò Archiepiscopus Burgen- sis, idem in Concilijs quæ Gothorum temporibus sunt habita, Episcopus Auscensis, siue Aucensis appellatur. In hac ergo terra, quippe quæ sub eius esset imperio, Sanctia Seueriani mater, fundauit vetustissimum Cœnobium S. Petri, quod cognominatur de Cardenia, ea magnitudine, vt Mauri cum depopularentur Hispanias, ducentos in eo Monachos, quibus CHRISTI amor ac fides vita potior fuit, Martyres vno die fecerint, quem eis honorem tribuendum nuper Pontifex Maximus censuit. Est item Sanctia in hoc Cœnobio sepulta eo splendore, & gloria, qua Seueriani tanti Principis matrem, & quatuor sanctorum hominum, quos mox commemora-

S. Emilia-
ni celebra-
monaste-
rium.

Aucensium
regio.

Aucensis
Episcopus,
qui iam Ar-
chiepisco-
pus Bur-
genfis.

Monaste-
rio de Car-
denia 200.

Monachi à
Mauris
martyrio
affecti

Sanctia ibi
sepulchrum
aucta qua-
tuor SS.

Seueria-
nus San-
tia P.

Sanctia
natalet.

rabimus, cuiam decebat. Nempe conuenit inter omnes, Theodorico Ostrogotho Galliarum rege, & Sanctia progenerum esse Seuerianum, qui una cum matre in Hispania remansit, & quoniam auitis opibus, regioque natalium splendore præstans, late dominabatur, Gothorum more, Dux prouinciæ Carthaginiensis est appellatus. Itaque Dux Seuerianus paternum genus duxit ab Ostrogothis regibus, qui Gallias tenuerunt: maternum vero ex antiquissima Hispaniæ nobilitate eius oræ, quam Castellam vltiorem, & Burgensem prouinciã dicimus. Aclinet Sanctia omnem prope ætatem Toleti traduxit, quæ fuit ijs temporibus Regum Gothorum sedes ibidemque vita functa est, tamen quod in Cardenia sit sepulta, atque inter illos Burgenses montes Cœnobium condiderit, satis ostendit hic eius fuisse naturales.

SEUERIANI Ducis liberi.

* Tur-
tam.

Seueriani
& Tur-
ta liberi:

S. Braulio
Casara-
ugustanus.

Florentina
eadem est
Iustina.

Theodosia

S. Hermenegildus
rex Leouigildi
&
Theodosia
P.

VXOREM habuit Seuerianus * Turturem, quæ præterquam quod Hispana, vnde domo fuerit auctorem equidem non habeo, qui prodat: & fuisse Hispanam, coniectura fieri poterat ex nomine, quod neque Gothicum est, neque Romanum, neque Gallicum, certè fuisse illustri loco, neque Seueriano indignam par est credere. Liberos ex ea suscepit Theodosiam natu maximam, deinde Leandrum, Fulgentium, Florentinam, & omnium postremum Isidorum. In veteri breuiario Hispalensi adiunguntur ad hos Braulius Archiepiscopus Cæsaraugustanus, & Iustina, quæ quinquaginta deuotarum virginum cœnobium rexisset, perhibetur. Sed fallitur auctor, vt ex hac regula, quam in lucem edimus planum fiet, in qua B. Leander recensens suos fratres, Braulij non meminit, quem tamen, si frater fuisset, minimè reticisset. quandoquidem, quo tempore hæc scripta sunt, vivebat. Quæ in breuiario nominatur Iustina, est eadem quæ Florentina, & alijs est Florentia, quod ei nomen ferunt à patre inditum, quod florenti in primis specie esset: & verò sic erat, siue corporis, siue animi florem spectares. *Theodosia horum C. sanctorum hominum soror* viuis etiam parentibus nupsit Leouigildo Gothorum in Hispania regi, priore coniuge Golvinta sine liberis nuper amissa. Leouigildi ex Theodosia filius fuit eximia sanctitate princeps Hermenegildus, quem pater postquam in societatem regij nominis, atque imperij vocatum in matrimonio collocarat, postea quod Catholicæ fidei retinens Arianam impietatem detestaretur, de-

cur, de medio sustulit. quocirca est in eorum numero, qui in Diuorum fastos Apostolica autoritate ab Ecclesiis Hispaniarum relati, anniuersariâ memoriâ coluntur; eique S. Gregorius Martyris nomen, & laudem disertè tribuit. Eius frater natus minor, & ipse sanctus Recaredus Hispaniarum Rex, auunculis suis Leandro, & Fulgentio auctoribus, hæc regna, quoad licuit, Ariana labe repurgauit. Sanctitatem denique eius vetera Hispaniæ Concilia testantur. Atque ita Reges Catholici, qui hodie regnant, sunt nepotes duorum Cesarum Caroli V. & Ferdinandi I. Infantis Castellæ, abnepotes Ioannæ reginæ, atnepotes Regum Catholicorum, pronepotes omnium Hispaniæ Regum, atque adeò, de quo dubitare est nefas, ipsius quoque Recaredi. Contingunt igitur hos quoque sanctos fratres Leandrum, Fulgentium, Florentinam, & Isidorum, omnes è religiosa familia S. Benedicti, omnes singularia Hispaniæ decora atque lumina, & quos illa meritò velut præcipuos fidei Doctoros veneretur, quippe, quam illi ab Arianis prope excisam longo interuallo, quasi nouis insitis surculis, instaurarunt.

S. Recaredus.

Reges Catholici hodierni in Hispania quam alio sanguine contingant. Reges antiquos & sanctos Hispania.

S. LEANDER. D.

S. Leander horum quatuor natus maximus Monachus fuit è disciplina S. Benedicti, quam amplexum ferunt in aliquo eorum Cœnobiorum, quæ ea ætate erant Hispali; steteruntque, dum à Mauris eruerentur. Eius Germanus D. Isidorus hoc solum de eo memorat, Monachum fuisse. S. Maximus scriptor doctus, & sanctus eorum temporum, sacrum habitum sumpsisse Hispali. famam quoque est à maioribus accepta, vixisse in Cœnobio Legionensi Claudij; quod vt hodie, olim quoque in potestate fuit familiæ Benedictinæ. Magna S. Leandro fuit consuetudo cum S. Gregorio, & amicitia, vt ipse Gregorius loquitur, singularis, tum, vt opinor, quod vterque S. Benedicti instituta profiteretur: tum, quod præstans erat vtriusque virtus, de qua inter se nosse cœperant Constantinopoli; quò ad Concilium, quod est vnum in quinque Oecumenicis, conuenerant, cum S. Gregorius à Vigilio Papa; S. Leander ab Hispaniarum Ecclesia, Legatus esset. Fuerit iam tum nec ne Archiepiscopus Hispalensis needum equidem compertum habeo. Scripsit sub hæc tempora S. Gregorius libros expositionum Moralium in Iob, obsecutus S. Leandro in omnibus, quæ vt in hac expositione præstaret nominatim, magna significatione pietatis rogauerat. quocirca vt in prologo eius operis satis ostendit Gregorius, ipsa eius petitio luculentum fuit eius ingenii, & in sacris litteris eruditionis documentum. Misit ad eum quoque librum,

S. Leandri Elogia.

Cœnobium S. Claudij Legionense. S. Gregorio Magno Leander familiaris.

Archiepiscopus Hispalensis.

S. Gregorii libri ad S. Leandrum.

*Imago B.
Virginis
Guada-
Lups.*

*Councilia
Toletana.*

*S. Greg. III.
Dial.
C. XXXI.*

*S. Leandri
scripta.*

*S. Leandri
at. 11.*

de cura Pastoralis, quo tradit, quæ cura Antistitibus Ecclesiæ, pro subiectis sit gerenda. Dedit item ad eum complures epistolas amoris, & suauitatis plenas. Ad hæc Pallium, quo in solemnibus sacrificijs vteretur, transmisit cum litteris, quibus eum de podagræ doloribus, quibus se ille conflictari scripserat, consolatur. Constans est apud Hispanos fama à Gregorio missam præterea ad Leandrum hoc tempore. *E imaginem Virginis Deiparentis, quæ hodie Guadalupi visitur, singulare in his Castellæ regnis prisca sanctimonix monumentum.* Ea imago, cum in quodam illorum montium specu fuisset abedita, postea ibidem vnà cum corpore S. Fulgentij reperta est. Interfuit S. Leander, atq; adeò præfuit, cum esset Legatus Apostolicæ sedis, Concilio Toletano III. Rege Hispaniarum Flauio Recaredo, anno Domini D LXXXIX. Primo item Hispalensi, anno D XC. Exilio, alijsq; grauibus malis, atque incommodis, à propinquo suo Levvigildo, qui Arianas partes tuebatur, affectus est. at is tamen priusquam exiret è vita reuocatum ab exilio Recardo filio suo, magistrum dedit, orauitq; (vti narrat S. Gregorius) *vt in ipso quoque talia faceret, qualia & in fratre, suis exhortationibus fecisset.* Filium vicissim iussit in omnibus illi dicto audientem esse. Fecit Recaredus, vt pater imperauerat. ac reductis ad Catholicam Ecclesiã Gothis, coacta est ea gratia Synodus Toletilongè celeberrima, in qua S. Leander eleganti sermone Ecclesiam Catholicam laudauit, deq; conuersis ad veritatem Gothis Deo gratias egit. Erat quippe ante alios eloquens, & in dicendo mirificæ suauitatis. Complura scripsit. In exilio quidem duos libros, contra Arianos; ac postea tertium, quo eorum errores omninò profligauit. Cum verò iam esset Archiepiscopus Hispalensis hunc tractatum edidit, quo S. Florentinæ sorori suæ præcepta dat vitæ monasticæ, decerpta e regula S. Benedicti, quam illa procul dubio profitebatur. quippe iam tum ea viuendi ratio, velut de lapsa de cælo, plurimum laudabatur. Scripsit & nonnulla multiplici eruditione referta, de diuinis officijs: notas ad psalmos Dauidis: litteras ad S. Gregorium, aliosq; Antistites, in quibus minimè fucata probitas mentis, & acumen ingenij perspicuè elucet: Fratrem suum Isidorum perquam arctè, atq; attentè educauit, vt vel ex hoc ad sororem libello colligi licet, in quo demonstrat, quàm præclaras, firmasque de eius indole spes aleret, quas vniuersus deinde terrarum orbis minimè vanas fuisse sensit. Equidem explorat ù non habeo, quot annos vixerit, neq; quo anno Archiepiscopus sit electus, neque quo anno ex hac vita migrarit in cælum: hoc solum comperio, scriptum esse ab eis fratre, diem suum obijisse regnante Recaredo, eiusque excessum fuisse valde admi-

admirabilem, propter complura, opinor, ab eo tunc edita miracula. Cæpit autem regnare Recaredus anno Christi DLXXXVI. regnavitque annos quindecim. Erat igitur iam S. Leander inter cælestes anno Christi DCI. Porro in commentario, quem Redemptus Clericus Hispalensis Ecclesiæ, misit Braulio Episcopo primæ Sedis Cæsaraugustanæ, de morte S. Isidori, ait eum, obitis ijs ritibus, quibus ea ætate ad mortem præparari solebant, reuersum ad suam Cellam, quarto post die, pridie Kalend. April. requieuisse in pace, cum quadraginta ipsos annos Pontificis munus gessisset, Era DC-LXXIV, qui est annus partæ salutis DCXXXVI. Quod si ita est, cum Isidorus proximè fratri in sede Hispalensi successerit, consequens videtur, vt S. Leander inter mortales esse desierit vltimo Recaredi anno. Quòd ad diem obitus, Vsuardus in Martyrologio, & Beda statuunt III. Idus Mart. quem diem non paucæ Ecclesiæ eius gloriosæ in cælos migrationi sacrum, & festum colunt.

Annus est dies obitus.

S. FVLGENTIVS. F.

Fuit frater S. Leandri natu proximus, de quo ipse meminit in hac regula. Securus est instituta S. Benedicti. vir sanctitate, eruditione, incenso aduersus Arianos odio fratribus simillimus. Linguam Hebræam, Græcam, Arabicam, Syram, Latinam apprimè calluit. Scripsit in Euangelia, Isaiam, duodecim minores Prophetas, Pentateuchum, libros Regum. Reperitur quoque in regio cœnobio Oniensi eius in psalmos commentarius scriptus litteris Gothicis, siue Longobardicis, volumen sanè spissum, præstans, & rarum. Scripsit præterea librum de Incarnatione Filij Dei. Fuit Episcopus Astigitanæ Ecclesiæ, nullius præterea. Neque enim per ea tempora moris erat, vti hodie, rei vel dignitatis augendæ studio, *plures simul Episcopatus sustinere*, siue quod omnes ambitus causas procul haberi volebant, siue quod morem gerendum censebant. Apostolo, iubenti Episcopum vnus vxoris virum esse. Subscripsit ipse Episcopus Astigitanus decreto Regis Gundemari anno Christi DCX. Astigitani præcipua eum pietate complectuntur. ostenditur domus non longè ab æde S. Crucis, quæ est sacrarum maxima, in qua fama est, eum habitare solitum; seruantur ibidem eius reliquiæ, atque etiam in vico Bezzocano tribus leuis à Guadalupo, vbi, cum Hispania in hostium potestatem venisset, eius corpus cum aliis Diuorum reliquiis absconditum, ac deinde repertum est vnà cum sancta imagine Guadalupensi.

S. Fulgent. ex disciplina S. Benedicti. Linguarum peritia. Scripti ab eo libri.

Astigitanus Episc.

1. Tim. III.

Corpus est reliquiæ S. Fulgenti.

*S. Isidorus
Doctus
Hispania-
rum.
A fratre
S. Leandro
educatus.*

*Anno
abitu.*

*Monaste-
rium Re-
gium S.
Isidori.*

S. Isidorus Hispaniarum Doctor (sic cum nominat Rex Ferdi-
nandus cognomento magnus) parentum suorum delicia,
quippe liberorum postremus adeò paruulus eos amisit, vt vix per
ætatem nosse potuerit. Eductus à S. Leandro germano suo ad
summam, vt fatentur omnes, sanctimonix, & eruditionis gloriam
euasit. Viuendi morem & ipse è S. Benedicti præceptis tenuit.
quocirca Monachis terræ Baticæ eius regulam tradidit ab se in lin-
guam plebeiam, siue, vt ipse loquitur rusticam, quò facilius intelli-
geretur ab omnibus, traductam. Venit ipse quoque Toletum cum
Fulgentio germano suo, anno Domini DCX. vbi Gundemarus
conuenit Regem cum primis Catholicum; ac simul eius decretum
sua auctoritate confirmauit, quod sacerdotibus Carthaginensis
Prouinciæ erat propositum. Interfuit alijs deinde concilijs. Ac-
que, vt alia præteream, quæ persequi non est huius loci, mortuus
est, vt ante dixi, anno Christi DCXXXVI. & Hispalensi in Ecclesia
sepultus. Inde eius corpus Legionem à Ferdinando Magno Re-
ge translatum est, vt alibi memini, cum de Cænobio regio S. Isido-
ri, quod Legionem est, agerem.

S. FLORENTINA. I.

*S. Floren-
tina in
Astigensi
Partheno-
ne claruit.*

*Monumē-
ta prisca
sedis.*

*Mauro-
rum per-*

QUANTVM ex hac regula assequi possum, hæc S. Virgo iam in-
de à primis annis in Cænobium à patria semotum sese abdi-
dit. Est Astigi Cænobium extra vrbis muros ad ripam Singulis
fluminis, quod hodie à deuotis Virginibus incolitur ex arctissima
disciplina Hieronymiana, & appellatur S. Mariæ in valle. in hoc fe-
runt S. Florentinam sanctioris vitæ genus coluisse, & Antistitem fuisse.
certè est in eo turris vetusti operis, quæ etiã nũ S. Florētina dicitur.
an. vero MCCCCLXXVI. supererat præterea templum, q̄ veteris
Cænobii fuisse credebatur, tum verò hominum in solitudine de-
gentium domicilium factum erat. Quid quod Stephanus Oscen-
sis vir religiosus, & magnis in rem Christianam meritis atque vir-
tutibus, qui modò Prior est in Cænobio Meliorata, non longè ab
vrbe Ulmeto, testatur se cum vetusta quædam ædificia dirueren-
tur, vidisse cum è risco vestes partim candidæ, partim atræ extrahe-
rentur, ex eo panni genere, quod vulgo Stammetum vocant, eius
omnino formæ, cuius sunt, quibus sacræ Virgines Benedictinæ v-
tuntur, erant enim cuculli, vela, colobia siue scapularia nigra, tuni-
cæ verò candidæ. Ferunt hoc Cænobium vsque ad ea tempora vi-
guisse, quibus Mauri vastarunt Hispaniam. tunc enim & ipsum ex-
cisum

eifum esse, & multas virgines pro Christo interemptas, atque ^{sequutio} ^{contra vir-} ^{gines sa-} ^{cras.}
 ex his nonnullas cum acceptis vulneribus, miseris modis habitas
 in urbem fugerent, viam suo sanguine respersisse, denique à per-
 sequentibus barbaris esse trucidatas. ea via hodieque cognomi-
 natur via virginum, quæ cum alias, tum præcipue sanctioribus
 Quadragesimæ diebus pietatis causa à populo celebratur. Extat
 aliud quoque cœnobium virginum à S. Dominico, quod S. Flo- ^{Cœnobium} ^{S Florenti-} ^{na.}
 rentinæ cognomentum retinet, eamque tutelarem colit: quam
 tutelam præstat & sodalitiis, ac Xenodochio perantiquo. Sin- ^{Incarna-} ^{tionis my-} ^{sterium.}
 gulari pietate complectebatur Florentinam mysterium Incarnatio-
 nis filij Dei; neque Iudæos, qui eam non crederent, ferre pote-
 rat. Eapropter germanum suum S. Isidorum orauit, vt quæ de
 vtraque natiuitate, de passione, morte, resurrectione, aliisque
 mysterijs Saluatoris nostri annotata haberet, ea collecta ad se
 mitteret. Morem ille gessit sorori composito libro, qui inscribi-
 tur de fide Catholica contra Iudæos. Quinquaginta omnino ^{S Florenti-} ^{na Quin-} ^{quaginta} ^{asceteris} ^{et mille} ^{virgin præ-} ^{est.}
 cœnobijs præfuit, in quibus mille virgines numerabantur. Fa-
 ma est vixisse annos octoginta, sed quoto Christi anno viuendi
 finem fecerit obscurum est.

MONACHI, ET SANCTIMONIA- LES in Hispania ante ætatem S. Bene- dicti. K.

POST QUAM de quatuor his fratribus sanctitate illustribus bre-
 uiter dixi, pauca de Monachis quoque adiungam, qui ante S.
 Benedicti ætatem fuerunt in Hispania; & quanam fuerit eorum
 vitæ degendæ ratio. Iam enim ducentis eoque amplius annis
 ante S. Benedictum reperiebantur qui Monasticum viuendi ge-
 nus sequerentur, quorum vt instituta æmularetur aduenit ex I-
 talia S. Paulinus anno Christi cccclxxxii. vir humaniorum lit- ^{S. Paulinus} ^{Nolanus} ^{monasticum} ^{colit in} ^{Hispania.}
 terarum in primis Romæ laude florens, quod mutæ inter ipsum,
 atque Aufonium litteræ satis ostendunt, vt vel hinc intelligas
 nunquam illum ea gratia in Hispaniam venturum fuisse, nisi plu-
 rimum in ea religiosæ, & seuerioris vitæ studia viguissent. Et est
 compertum, hunc esse illum Paulinum Nolanum Episcopum, ad
 quem extat S. Hieronymi epistola de institutione Monachi. Ne- ^{Virgines} ^{sacras in} ^{Hispania,}
 que verò L. de antiquitate Monachorum in Hispania relictus est vllus
 dubitandi locus. De sacris Deo virginibus vetustissima memo-
 ria est in Concilio II. Hispalensi anno Christi dcix. temporibus

Con. VI. Hi-
span. can.
91.

Sisebuti regis, cuius canone vndecimo præcipitur, ut *Monasteria virginum, Monachorum administratione, ac presidio gubernentur, ea tamen disciplina cautela seruata, ne vel ei qui præficitur extra eam que præest, loqui virginibus Christi liceat. Nec cum sola, inquit, frequenter loqui oportet, sed sub testimonio duarum, aut trium sororum. ita ut rara sit accessio, & breuis omninò locutio. Vetat item ne Monachi, quod dictu nefas sit, Christi virginibus familiares sint. Denique ut is, qui præficitur sit probatissimus. Hæc atque alia in eandem fere sententiam sanciuntur, magno sanè pondere verborum. Præfedit ei Concilio Metropolitanus S. Isidorus, & S. Fulgentius eius germanus affuit. Est quidem ea constitutio, ut ibidem dicitur, earum virginum gratia facta, quæ erant in Bætica; sed nemini dubium esse potest, quin ad eas quoque pertinuerit, quæ in alijs Hispaniæ partibus versabantur. certe consentit ea cum ijs præceptis, quæ à S. Leandro S. Florentinæ sorori hac regula sunt, tradita.*

